

Påskedag d. 21. april 2019

Salmer:

224: Stat op min sjæl i morgengry

218: Krist stod op af døde

233: Jesus lever, graven brast

236: Påskeblomst, hvad vil du her

474: Jesus Krist, du gav mig livet

240: Dig være ære

Prædikentekst: Markusevangeliet 16,1-8

Da sabbatten var forbi, købte Maria Magdalene og Maria, Jakobs mor, og Salome vellugtende salver for at gå ud og salve ham. Meget tidligt om morgenen den første dag i ugen kommer de til graven, da solen var stået op. Og de sagde til hinanden: »Hvem skal vi få til at vælte stenen fra indgangen til graven?« Men da de så derhen, opdagede de, at stenen var væltet fra. For den var meget stor. Og da de kom ind i graven, så de en ung mand i hvide klæder sidde i den højre side, og de blev forfærdede. Men han sagde til dem: »Vær ikke forfærdede! I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede. Han er opstået, han er ikke her. Se, dér er stedet, hvor de lagde ham! Men gå hen og sig til hans disciple og til Peter, at han går i forvejen for jer til Galilæa. Dér skal I se ham, som han har sagt jer det.« Og de gik ud og flygtede fra graven, for de var rystede og ude af sig selv. Og de sagde ikke noget til nogen, for de var bange.

Vi begyndte gudstjenesten med at bære nadverelementerne og lysene ind i kirken, mens det blev råbt, at Kristus er opstanden. Påskens glæde skal råbes ud, det skal markeres, så man lægger mærke til det. For det er en begivenhed, som har sat sig spor, dybe spor, i verdens historie. Det er den vigtigste begivenhed i kirkens liv.

Den samme højlydte og jublende glæde lød i læsningen fra Salmernes Bog:

Den sten, bygmestrene vragede, er blevet hovedhjørneste. Det er Herrens eget værk, det er underfuldt for vore øjne. Denne dag har Herren skabt, lad os juble og glæde os på den.

Påskedag handler om jubel og glæde. Livet vandt over døden. Håbet om en opstandelse gælder os alle.

I løbet af de to dage fra langfredag til påskedag sker der en markant ændring i stemningen.

Langfredag var alt håb ude. Jesus var død. Det var den sorte dag. Den mørke dag. Smertens og sorgens dag. Der var mange kvinder, som stod ved korset og så det hele ske. Deriblandt tre kvinder, som nævnes ved navn. Maria Magdalene, Maria, mor til Jakob den Lille og Joses, og Salome. De havde fulgt ham og sørget for ham, da han var i Galilæa. Og de fulgte ham helt til det sidste. De nævnes nok som kontrast til de mandlige disciple, der alle havde svigtet Jesus. De var bange for at blive ramt af det samme, som ramte ham.

Jesus døde hurtigt, så hurtigt, at der var tid til, at han kunne nå at blive begravet inden solnedgang fredag, hvor den jødiske helligdag, sabbatten, begyndte. Den slags måtte man nemlig ikke på en sabbat. Så Josef af Arimatæa, en fornem mand og hemmelig følger af Jesus, går til Pilatus og beder om at få udleveret liget af Jesus. Han vil gerne give ham en ordentlig begravelse oven på den skamfulde henrettelse. Det giver Pilatus ham lov til. Josef køber et lagen, tager Jesu døde krop ned af korset og bærer ham hen til en gravhule i en klippe. Der lægger han Jesus, vælter en sten for indgangen og går. Kvinderne rundt om korset så naturligvis, hvad der skete. To af dem følger efter Josef og ser, hvor han gravlægger Jesus.

Sabbatten, lørdagen, er den stille dag. Dagen uden aktivitet. Dagen, hvor sorg og smerte og afmagt får frit løb derhjemme. Da solen går ned lørdag aften, er sabbatten slut. Kvinderne går ud og køber vellugtende salver for at salve Jesus. De vil også gerne gøre deres til, at han får en ordentlig begravelse. De er klar.

Tidligt søndag morgen tager de afsted. Diskuterer, hvordan de skal få stenen væk fra indgangen. Det havde de pudsig nok liiige glemt at tænke på. Da de ankommer, er den store sten væltet væk fra indgangen. De går ind i graven og ser en ung mand i hvide klæder sidde der. De bliver forfærdede. Forfærdede over, hvad der dog er sket. Hvor er Jesu lig? Forfærdede over at møde den unge mand, som var en engel. Engle, de er så storslåede og frygtindgydende, at man bliver bange for dem. Englen beroliger dem og fortæller dem de glædelige nyheder: *I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede. Han er opstået, han er ikke her. Se, dér er stedet, hvor de lagde ham.*

Men gå hen og sig til hans disciple og til Peter, at han går i forvejen for jer til Galilæa. Der skal I se ham, som han har sagt jer det.

Og så skulle man ellers tro, at påskeglæden ville være brudt frem. Man skulle tro, at kvinderne var kommet i tanke om, at Jesus tidligere havde forudsagt: ”*efter at jeg er opstået, går jeg i forvejen til Galilæa*” Nåh ja, det er da rigtigt. Hurra, fantastisk, det er virkelig sket. Man skulle tro, at de ville være skyndt sig bort i glædesløb for at finde disciplene og fortælle dem de gode nyheder.

Men nej, de går ud af graven og flygter derfra, for de var rystede og ude af sig selv. Og de sagde ikke noget til nogen, for de var bange.

Markusevangeliet har ikke verdens mest jublende påskeevangelium. Det er som om, at vi ikke når helt op på de store glædeshøjder. I parallelberetningen fra Matthæusevangeliet går kvinderne også derfra med frygt. Men dog også med stor glæde. Men her mangler glæden. De var bange. Punktum.

Markusevangeliet har ellers ført kvinderne frem som forbilleder. De var trofaste frem for de svigtende mænd. Så vi kunne have forventet, at kvinderne ville juble og glæde sig over det, der var sket. Lidt stereotyp kan vi tænke, at kvinder har lidt lettere ved de store følelsesudbrud end mænd. Så mon ikke Markusevangeliet har fokuseret på kvinderne, så vi kan få et rigtigt stort påskehurra?! En påskeglæde med højt hævede hænder? Det var også forventeligt, at kvinderne ville tro. At de ville blive troens forbilleder frem for de troløse mandlige disciple. Men når kvinderne ikke tør fortælle det, de har set, så bliver det hele da lidt overflødigt, lidt lige meget. Hvorfor har forfatteren til Markusevangeliet fokuseret på dem? Skulle hans evangelium ikke have været redigeret lidt bedre? Kunne forfatteren til Markusevangeliet virkelig ikke have gjort det bedre?

Jo, det kunne han sagtens, hvis det var noget, han havde fundet på. Hvis han skulle opfinde en storslået fortælling om Jesus, som vender tilbage til livet, så *ville* kvinderne have jublet højt af glæde. Så ville de have klappet hænderne i takt og udstødt begejstrede hosianna-råb. Så ville de have troet det med det samme. Så ville de have løbet ud og fortalt det til alle og enhver.

En opdigtet påskeberetning ville vel også have skildret præcis det øjeblik, hvor livet vendte tilbage til Jesu krop, og han blev forvandlet fra et lig til en opstanden frelser. Den ville have zoomet ind på det øjeblik, hvor han åbnede sine øjne og bevægede sine fingre for første gang, mens livet langsomt indtog ham igen.

Sikkert velproduceret drama, det kunne have været. Sikken overbevisende fortælling det kunne have været. Den måtte da have overbevist hele verden. Eller hvad? Tjoo, tjaa, nok ikke.

Markusevangeliets mere dæmpede og skrøbelige påskeberetning har også sine gode sider. Fortællingens skrøbelighed og forsigtighed og kvindernes frygt giver beretningen troværdighed. Kvinderne havde svært ved at forstå, hvad der var sket, for det umulige var sket. Døde bliver ikke levende igen, de vandrer ikke ud af deres grave. De havde svært ved at fortælle engels budskab til nogen, for hvem ville dog tro dem? De havde jo ikke selv mødt den opstandne Jesus. Kun en engels ord: *Han er opstået, han er ikke her.*

Senere møder de den opstandne Jesus, de får mod til at fortælle det til disciplene, og de møder ham i Galilæa. Påskebudskabet om den opstandne Jesus spreder sig ud i verden. Men begyndelsen var skrøbelig og forsigtig. Usikker og frygtsom.

Hvis Markusevangeliet kun var en god fortælling, så ville de første vidner til den tomme grav for øvrigt slet ikke have været kvinder, men mænd. For en kvindes udsagn havde ikke juridisk gyldighed, det havde kun mænds.

Så det øger beretningens troværdighed, at det er kvinder, som er vidner til opstandelsen. Det øger påskeevangeliets troværdighed, og at kvinderne er tøvende og bange. Det virker realistisk. Derudover er der også en trøst i det.

Når vi er i kirkens rum, når vi er sammen med andre kristne, så kan det indimellem være let at tro på påskens budskab. Vi bekræfter hinanden i, at det er sandt. Vi synger de velkendte salmer, som slår det fast.

Men når vi kommer ud på gaden, ud i verden, ud i hverdagen, kan påskebudskabet så let miste sin kraft. Så bliver det skrøbeligt. Så bliver det forsigtigt. Så begynder vi måske at tvivle på det. Det kan være fristende for os at lave om på det. Tilpasse det til den forestillingsverden, som flertallet af midtjyderne lever i. Tænke, at påsken kun er en god fortælling om, at livet er stærkere end døden, og at det er godt at håbe og tro på noget større end en selv.

Eller måske bliver vi ligesom kvinderne bange for at fortælle nogen om det. Vi frygter, hvad andre vil tænke om os, hvis de opdager, at vi tror på den slags. Tror på, at en person opstod fra de døde. Tror på, at der stadig findes en Gud, som kan gribe ind i verden. Tror på, at Jesus virkelig var Guds søn, og stadig er den eneste vej til Gud.

Vi kan føle os som lige så utroværdige vidner, som kvinderne må have været på den tid. Ingen vil da tro på vores ord om, at kristendommen er sand. For vi påstår noget, som er i modstrid med al videnskabelig sandhed.

Hvis vi føler os sådan, så er vi ligesom kvinderne, da de flygter fra graven. Deres manglende påskeglæde og manglende sikker tro, blev ikke en hindring for, at påskens budskab senere bredte sig gennem dem. Så Markusevangeliets påskeberetning giver trøst til os, som ikke altid mærker glæden over påskens budskab eller har modet til at dele det. Det skal nok dukke op på et tidspunkt.

Vi kan have brug for at lytte til, hvad englen netop sagde til kvinderne og lade det gælde for os også. For det første: *Vær ikke forfærdede*. Med andre ord: Fat mod. Vend tilbage til håbet. Giv ikke op. Lad være med at tænke for meget på, hvad andre siger. Hvis Gud virkelig har oprejst Jesus fra de døde, så kan han også lade påskeglæden og håbet fylde i vores hverdag. Så kan han gribe ind i den verden, vi lever i, selvom der er så meget, som kan bekymre os og gøre os bange for fremtiden. Så kan han også vise sig større end vores frygt for, hvad andre mennesker tænker om os og vores tro.

For det andet sagde englen: *Han er opstået*. Graven var tom. Kvinderne så det selv, og som de utroværdige vidner de var på den tid, er den mest sandsynlige forklaring virkelig, at Jesus er opstået. Markusevangeliets stille og skrøbelige beretning peger på det. Påskeevangeliet har spredt sig så langt ud i verden, at det er svært at forestille sig, det bare er opdigtet.

For det tredje sagde englen: *Han går i forvejen*. Jesus går selv med os, når vi går ud i verden og spreder påskens budskab. Netop fordi han opstod og senere vendte tilbage til Gud, kan han være os helt nær, hvor end vi er. Han er os nær, når vi er helt ramt af glæden over, at det umulige skete, og

at det giver håb om evigt liv for os. Og han er os nær, når vi har svært ved at tro på det og bringe glæden ud i hverdagen.

Kristus er opstanden! Må det vække håb og glæde i vores liv!